

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 276

гр. Пловдив, 22.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Весела Ив. Евстатиева

като разгледа докладваното от Весела Ив. Евстатиева Частно наказателно дело № 20225300200434 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 и сл. от НПК.

С постановление от 21.02.2022г., приложено на корицата на том 1 от дос.пр-во, прокурор при Окръжна прокуратура гр.Пловдив е прекратил на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК частично наказателното производство по досъдебно производство № 253/2015г. по описа на РУ на МВР гр.Хисар, водено срещу обвиняемия С.Н.Н за престъпление по чл.343, ал.3, предл. 6 и предл. последно, б.“б“, предл. 1 вр. ал.1, б.“в“ вр. чл.342, ал.1, предл. 3 от НК с пострадал от ПТП починалия К.Т.Д.

Съдебното производство е образувано по жалба срещу горното постановление от наследниците на К.Д., негови син и дъщеря - Т.К.Д. и М.К.Н., депозирана чрез повереника им адв.Д.Ф., с пространни оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост. Прави се искане за отмяна на прекратяващия наказателното производство прокурорски акт и връщане делото на прокурора със задължителни указания относно приложението на закона.

Пловдивският окръжен съд, проверявайки законосъобразността и обосноваността на атакуваното постановление, намира и приема за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок от надлежна страна – от двамата наследници на починалия чрез повереника им, на

02.03.2022г., след получено съобщение на 23.02.2022г. и се явява процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Досъдебно производство 253/2015г. по описа на РУ на МВР - Хисаря при ОД на МВР – Пловдив е било образувано по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК на 23.10.2015г. срещу неизвестен извършител за това, че на 22.10.2015г. в гр. Хисаря, обл. Пловдив е причинил средна телесна повреда другиму – К.Т.Д. изразяваща се в счупване на таза – престъпление по чл.129, ал.1 от НК. Същото е било наблюдавано от Районна прокуратура – Пловдив.

С постановление от 07.04.2016г. досъдебното производство е прието за наблюдение от Окръжна прокуратура – Пловдив на основание чл. 35, ал. 2 от НПК, която е постановила същото да се води срещу неизвестен извършител за това, че 22.10.2015г. в гр. Хисаря, обл. Пловдив, при управление на МПС е нарушил правилата за движение и по непредпазливост е причинил смъртта на горното лице - престъпление по чл. 343, ал.1, б. „в“ вр. чл. 342, л. 1 от НК.

С постановление от 21.11.2016г. към наказателна отговорност за горното престъпление е бил привлечен обв. СТ. Н. Н., за извършени нарушения на чл.116, чл. 119, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „а“, „б“, „г“ и „д“ от ЗДвП при осъществяване на деянието.

В хода на разследването прокурорът е приел за установена следната фактическа обстановка:

Пострадалият /впоследствие починал/ К.Д., роден на *** живеел в гр.Х. на адрес ул. „****“ № *** заедно със съпругата си свид.П.Д., която била със заболяване „деменция“. Двамата имали син Т.К.Д. и дъщеря М.Н., които не живеели при тях.

Обв.С.Н. живеел в гр. Х. на ул. „****“ № 17 заедно със семейството си. Той бил собственик и управител на фирма „Н.“ ЕООД. Фирмата стопанисвала хотел и заведение в града с наименование „****“ и притежавала л.а. марка „Рено-Канго“ с рег. № *** „пикап“. Колата имала надпис (близо до емблемата на марката) в лявата част на предния капак с неголеми печатни букви „ресторант-градина ****“.

На 22.10.2015 г. К.Д. и съпругата му били в дома си. Времето било облачно, хладно и дъждовно. Към 11:30 часа Д. взел бастуна си и един чадър и излязъл от сградата, за да купи хранителни продукти. Магазинът, към който

се отправил, се намирал от другата, южна страна, на бул. "Христо Ботев", който трябвало да пресече. В тази му част булевардът бил разположен в посока изток-запад, с едно пътно платно, с по една лента за движение във всяка посока, с гладко асфалтово покритие и без видима надлъжна пътна маркировка.

На 22.10.2015 г., след 11:30 часа, С.Н. се движел с управлявания от него автомобил марка „Рено-Канго“ с рег. № *** по ул. „Йордан Йовков“ в гр. Х.. Малко след това приближил кръстовището на улицата с бул. "Христо Ботев" с намерение да завие в посока запад.

След като достигнал бул. "Христо Ботев" до Т-образното кръстовище с ул. "Йордан Йовков", К.Д. решил да го пресече по пешеходната пътека, намираща се в западната част на кръстовището. Навлязъл в кръстовището от северната му част и тръгнал по пешеходната пътека. В този момент неустановен по делото автомобил, с предния си капак, ударил Д. в областта на лявото бедро отстрани на ниво 65 см., при което получил кръвонасядане. Тялото продължило падането си върху предния капак и се ударило в лявата тазо-бедрена област на ниво 80-100 см., при което пешеходецът получил кръвонасядане и подкожно кръвонасядане, разчленяване на лявата кръстцова става и хематом около левия бъбрек. След това тялото на пешеходеца получило и удар в лявата предна част на гръдния кош, при което се получили счупвания на ребрата от притискане между предния капак и предмет (чадър/бастун и или ръка) и контузия на сърцето. Тъй като скоростта на неустановения автомобил била около 22 км/час главата на Д. не попаднала върху предното стъкло. Било получено и охлузване на десния му глезен от вътрешната страна. Пешеходецът бил отхвърлен напред спрямо движението на автомобила, но автомобилът не спрял. Тялото на К.Д. паднало върху пътната настилка, като главата контактувала с терена в областта на дясната тилна област на ниво над тилната върга. Малко след това пешеходецът станал и продължил движението си по пешеходната пътека. Когато достигнал почти до края на южното платно на бул. "Христо Ботев", от ул. "Йордан Йовков" излязъл л.а. марка „Рено-Канго“ с рег. № *** управляван от водача обв.С.Н., който извършил маневра „завой наляво“. В този момент последният видял непознатия до този момент за него К.Д., който, след като достигнал до край на уличното платно на булеварда, непосредствено до края на ул. „Йордан

Йовков“, паднал.

С.Н. спрял управлението от него автомобил с цел да му окаже помощ. На мястото спрели и други коли (неустановени в хода на разследването). С помощта на другите водачи Н. вдигнал Д. и го настанил в автомобила си на предна дясна седалка. С оглед оплакванията на последния, че имал болки в горната част на единия крайник, го откарал до поликлиниката в града за преглед. По това време там на работа бил доктор С.И., който познавал и двамата. Лекарят веднага извършил преглед на К.Д., като установил, че той бил адекватен и контактен, ориентиран за място и време. Там пострадалият съобщил на лекаря, че изпитва болки в областта на таза. След прегледа свид.И. не констатирал данни за счупване в посочената от пациента област, което да налага приемане в болнично заведение за лечение и му предписал медикаментозно лечение. По време на прегледа присъствал С.Н.. След извършения преглед последният откарал с колата си Д. до дома му, като му помогнал да влезе в стаята си и да легне на леглото. Тъй като П.Д. била в дома си, Н. ѝ казал за случилото се, за прегледа, за становището на лекаря и за предписаното лечение и си тръгнал. Веднага Д. се обадила на съседа си П.П., който бил бивш фелдшер и го помолила да дойде да види съпругът ѝ. Съседът пристигнал, но като разбрал, че Д. бил прегледан от лекар, не предприел никакви последващи медицински или други действия. Успял само да разбере от пострадалия, че той бил ударен от автомобил /л.58 т.1 ДП/.

П.Д. се обадила и на внука си - К.Д.. и му съобщила за случая. Последният знаел, че баба му страда от деменция и трудно я разбирал, но това което успял да чуе било, че някакъв човек бил докарал дядо му в къщи, а преди това го водил на преглед при доктор И.. Внукът се свързал с баща си - Т.Д., който живеел в гр. София, и му казал, че дядо му не бил добре, след което провел повторен разговор с баба си. При този разговор разбрал повече подробности, а именно, че дядо му бил пострадал от ПТП и човекът, който го бил довел до дома им, го бил блъснал /л.59 гръб т.1 ДП/. Този факт внукът К.Д. също обяснил на баща си. След това Т.Д. провел разговор с баща си – пострадалият от ПТП К.Д. и разбрал, че последният изпитва силни болки, както и обстоятелството, че е бил блъснат от автомобил.

На 23.10.2015 г. Т.Д. пристигнал в гр.Х.. Установил, че баща му е в много тежко здравословно състояние и веднага се обадил на Спешна помощ.

На място пристигнал медицински екип, който откарал К.Д. в Окръжна болница - Пловдив. На 23.10.2015г. към 15:00 часа Т.Д. се свързал и с РУ на МВР-Хисаря и разбрал, че при тях не е бил постъпвал сигнал за настъпило на 22.10.2015 г. пътно-транспортно произшествие.

Въпреки оказаната медицинска помощ, на 24.10.2015 г. К.Д. починал в Окръжна болница - Пловдив. Била извършена аутопсия.

Междувременно, на 23.10.2015 г., в РУ на МВР-Хисаря при ОД на МВР-Пловдив било образувано и ДП № 253/2015г. по описа на същото полицейско управление. Били извършени ОИМ за установяване на мястото на произшествието и участвалите лица. Били установени лекарят, прегледал К.Д., С.Н., колата управлявана от него на 22.10.2015 г. и мястото на евентуалното ПТП. Поради това, едва на 25.10.2015г. бил извършен оглед на лек автомобил марка „Рено-Канго“ с рег. № *** /л.24-30 том 1 ДП/, а на 30.10.2015 г. и оглед на местопроизшествие /л.31-36 том 1 ДП/ ведно с изготвени фотоалбуми към тях.

По делото е било повдигнато обвинение и е бил привлечен като обвиняем С.Н.Н за извършено престъпление по чл. 343 ал.3, предл.6 и предл. последно, б. “б“, предл 1-во, вр. ал. 1, б. “в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3-то от НК за това че, на 22.10.2015 г. в гр. Хисаря, обл. Пловдив, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Рено- Канго“ с рег. № ***, е нарушил правилата за движение - чл. 116 от ЗДвП, чл. 119 ал. 1 от ЗДвП, чл. 123, ал. 1, т. 2, б. “а“, б. “б“, б. “г“ и б. “д“ от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на К.Т.Д. ЕГН *****, настъпила на 24.10.2015 г., като деецът е избягал от местопроизшествието и деянието е извършено на пешеходна пътека /л.38 том 1 ДП/.

Съдебномедицинската експертиза на труп /л.79-84 т.1 ДП/ дала заключение, че при огледа и аутопсията на К.Т.Д.били установени: охлузване на главата, оток на мозъка, контузия на сърцето, счупване на V, VI и VII ребра вляво по две линии, на VIII ребро вляво по една линия с кръвонасядане на междуребрена мускулатура, разчленяване на лявата кръстно-хълбочна става с кръвонасядане в мястото на разчленяване, кръвоизлив зад коремницата вляво, контузия на левия бъбрек и мастната му капсула, кръвонасядания по кожата в меките тъкани на лявото бедро, кръвонасядане на лявата подбедрица, охлузване на десния глезен; дренаж на коремната стена,

състояние след реанимация; стар върхов инфаркт на сърцето, умерено изразена генерализирана атеросклероза. Смъртта била настъпила вследствие контузия на сърцето, довели до ритъмни и проводни нарушения, и спиране на сърдечната дейност. Описаните травматични увреждания били причинени от действието на твърди тъпи предмети и било възможно да са получени по механизма на блъскане на пешеходец от МПС. Смъртта била неизбежна по причина и последица от измененията в сърцето, вследствие на претърпяната травма.

Съдебномедицинска експертиза по писмени данни /л.88-99 том 1 ДП/, след обстоен обзор на специализираната медицинска литература относно закритите сърдечни травми и събраните по делото доказателства, дала заключение, че на пострадалия К.Д. било причинено охлузване на главата, оток на мозъка, контузия на сърцето, счупване на V, VI и VII ребра вляво по две линии, на VIII ребро вляво по една линия с кръвонасядане на междуребрена мускулатура, разчленяване на лявата кръстно-хълбочна става с кръвонасядане в мястото на разчленяване, кръвоизлив зад коремницата вляво, контузия на левия бъбрек и мастната му капсула, кръвонасядания по кожата в меките тъкани на лявото бедро, кръвонасядане на лявата подбедрица, охлузване на десния глезен; дренаж на коремната стена, състояние след реанимация; стар върхов инфаркт на сърцето, умерено изразена генерализирана атеросклероза. Прието е, че смъртта на Д. е настъпила в резултат от контузия на сърцето, довела до срыв на сърдечната дейност. Този извод е аргументиран не само от аутопсионната находка, но и от клиничната картина, с характерно (дори класическо) протичане за тъпа травма на сърцето (устойчива хипотония, брадикардия, промени в съзнанието и смърт в III денонощие).

Вещото лице съдебен лекар посочил, че причинно-следствената връзка между претърпяна високоенергийна травма и контузията на сърцето се доказва от рязката промяна в общото състояние на пострадалия, типичното клиничното протичане и типичната аутопсионна находка. Приживе Д. е страдал от умерено изразена атеросклероза на съдовете, вкл. и коронарните, претърпял е върхов инфаркт на сърцето, чиято давност може да е била десетилетия. В заключението е посочено, че върховите инфаркти са по - отдалечени от проводната система на сърцето и по - тази причина са по -

малко смъртоносни. Структурата на уретрата няма отношение към казуса. Контузията на сърцето е увреждане, което причинява разстройство на здравето, временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 НК. Установените травматични увреждания са причинени от действието на твърди тъпи предмети със значителна кинетична енергия и е възможно да са получени по механизма на блъскане на пешеходец от МПС. Експертът е направил категоричния извод, че разположението на уврежданията в три анатомични повърхности изключва вероятността те да са получени при еднократно падане от собствен ръст. При такова падане е възможно да се получи контузия на сърцето, който извод е обоснован с направения анализ на специализираната медицинска литература по този въпрос. Този механизъм би обяснил изолирана контузия на сърцето и евентуално счупване на едно и повече ребра по една линия. Насрещният анализ на комплекса от травматични изменения - счупване на ребра по две линии, разчленяване на лявата кръстно-хълбочна става, контузия на ляв бъбрек и мастната му капсула, ретроперитонеален хематом вляво (колекция кръв зад коремницата), обаче, според експерта сочат на данни в полза на високоенергийна травма, каквато не е падане от собствен ръст, а автозлополука по механизма на блъскане на пешеходец от лек автомобил.

Съгласно заключението на комплексната съдебномедицинска и авто - техническа експертиза /л.7-39 том 2 ДП/ се установява, че от техническа гледна точка характерът на вдлъбнатината на преден капак на л.а. марка „Рено" модел „Канго" с рег. № *** е в следствие на контакт (удар или притискане) от или в тяло, или предмет и отговаря да е била получена при ПТП с контакт с пешеходеца К.Т.Д. Увредата на лекия автомобил и травматичните увреждания на пешеходеца отговарят да са настъпили в следствие на събитие между тях.

Вещите лица, след като били депозирани показанията на свидетеля Р.Т.Д. пред разследващия полицаи, заключили, че ударът между лекия автомобил и пешеходеца К.Д. е настъпил по северната част на втората пешеходна пътека по посока на пътя Карлово – Хисаря, преди кафене „Бачи" в гр. Хисаря. Скоростта на лекия автомобил в момента на удара на пешеходеца Д. е била около 22 км./час. Предвид открития и равнинен терен, както и липсата на данни за ограничена видимост, то и в двата изследвани

случая на преминаване на автомобила към кръстовището (посока изток - запад или от ул. „Йордан Йовков“) водачът на автомобила е имал техническа възможност да забележи пешеходеца. При своевременна реакция в момента на навлизането му на платното за движение и задействане на спирачната система, водачът на автомобила е имал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране.

Експертите са приели, че от събраните данни по делото, от техническа и медицинска гледна не може еднозначно и категорично да се отговори какъв е бил най-вероятният механизъм на настъпване на травматичните увреждания на пешеходеца К.Д. и има ли пряка причинно-следствена връзка констатираната увреда по лекия автомобил с травматичните увреждания на пешеходеца. Според експертите са възможни два механизма:

Първи: Настъпване на травмите на Д. в друг момент и при други обстоятелства, различни от описаните от свидетеля Д..

Втори: Настъпване на травмите на Д. в следствие на удар от л.а. марка „Рено-Канго“ с рег. № ***, така както е описано от свидетеля Д..

При изследване на варианта, описан като „Първи“ вещите лица сочат, че този „друг момент“ и „различни обстоятелства“, на база материалите в настоящето досъдебно производство, от техническа и медицинска точка не могат да бъдат определени.

При изследване на варианта, описан като „Втори“, то причина за настъпване на изследваното ПТП е, че водачът на лекия автомобил - С.Н. е управлявал автомобила по начин, който не бил безопасен, а именно не е пропуснал пешеходеца и да премине, след като било вече безопасно.

Допълнителната комплексна съдебномедицинска и авто-техническа експертиза /л.61-121 т.2 ДП/ дала заключение, че предвид, че изследваното събитие не е запазено, то мястото му на настъпване може да се определи от показанията на свидетеля Р.Д., дадени в хода на ДП, а именно, че то е настъпило в гр. Хисаря, в района на кръстовището между бул. „Христо Ботев“ с ул. „Йордан Йовков“. Изследваното събитие, определимо от показанията на посочения свидетел, би следвало да е настъпило в северната пътна лента на платното за движение на ул. „Христо Ботев“ върху зоната на западната

пешеходна пътека.

От техническа и медицинска гледна точка травматични увреждания на К.Д., съпоставени с констатираните увреди по л.а. „Рено-Канго“ с рег. № ***, добре отговаряли да са следствие на настъпило ПТП между пешеходеца и автомобила. Вещите лица заключават, че травматични увреждания на Д. добре отговарят да са получени вследствие на ПТП. Предвид направения анализ и съпоставяне на травматични увреждания на Д., съпоставени с констатираните увреди по л.а. „Рено-Канго“ с рег. № ***, то напълно възможно било събитието да е настъпило между пешеходеца и лекия автомобил.

Въз основа на технически анализ на показанията на свидетеля Д., експертите посочили, че направлението на лекия автомобил е от изток - на запад в северната пътна лента на платното за движение на бул. „Христо Ботев“ в гр. Хисаря, а посоката на движение на Д. от дясно - на ляво пред автомобила (от север - на юг). Скоростта на лекия автомобил в момента на удара на пешеходеца отговаря да е била около 22 км./час. Анализирайки обясненията на водача на лекия автомобил, че направлението му било от юг - на запад по платното за движение на ул. „Йордан Йовков“ в гр. Хисаря, а К.Д. се движил по платното за движение, вещите лица са заключили, че в този случай удар на пешеходеца с автомобила му не би настъпил. Вещите лица сочели, като най-вероятна скорост на пешеходеца в изследвания вариант около 4,18 км./час.

Предвид равния и открит терен по изследваното направление на автомобила в гр. Хисаря по бул. „Христо Ботев“ към кръстовище с ул. „Йордан Йовков“ водачът на автомобила е имал техническа възможност да възприеме пешеходеца на пътя (още когато пешеходецът се е намирал на тротоара). Водачът на автомобила е имал и техническа възможност да възприеме пешеходеца, навлизащ на платното за движение, когато автомобилът е отстоял на около 12,17 метра от създадената конфликтна точка с място на удара. Тъй като времето за реакция на водача е 0,6 s., а времето за достигане до мястото на удара от навлизане на пешеходеца на платното за движение било около 1,97 s., то опасната зона на автомобила в изследваната пътно - климатична обстановка е 9,17 метра, а времето, необходимо за изминаването ѝ, е 1,97 s.

Вещите лица приели, че в изследваната хипотеза за удар между л.а. „Рено-Канго“ с рег. № *** и К.Д. нямало технически условия, които да са налагали движение на автомобила със скорост по-ниска от установената преди възникване на опасността.

В изследваната хипотеза за удар между лекия автомобил и пешеходеца, водачът на автомобила е имал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране.

Вещите лица заключили, че травматичните увреждания на К.Т.Д.отговаряли да са настъпили при удар от ляво на дясно (в странично положение). При изследваната хипотеза за удар между лекия автомобил и пешеходеца, посочили като възможни четири фази:

I-ва фаза: Първоначален контакт в лявата подбедрица отстрани на ниво 37 см. В мястото на удара има малък джоб с размачкани тъкани и кръв.

II-ра фаза: Тялото попада върху автомобила. Пешеходецът получава травматични увреждания от предния капак в областта на лявото бедро отстрани на ниво 65 см. (кръвонасядане), в лявата тазо-бедрена област на ниво 80-100 см. (кръвонасядане и подкожно кръвонасядане, разчленяване на лявата кръстцова става и хематом около левия бъбрек) и лявата предна част на гръдния кош. Тъй като скоростта на автомобила била малка, главата на пешеходеца не попадала върху предното стъкло. Получили са се счупвания на ребрата от притискане между предния капак и предмет (чадър/бастун и/или ръка) и контузия на сърцето. Възможно е ръката да е била между гръдния кош и капака, въпреки че нямало установени увреждания на нея. Ребрата на възрастен човек са лесно чупливи. В тази фаза най-вероятно е било получено и охлузването на десния глезен от вътрешната страна.

III-та фаза: Пешеходецът бил отхвърлен напред спрямо движението на автомобила, който в този момент е спрял.

IV-та фаза: Тялото паднало върху пътната настилка. Главата контактувала с терена в областта на дясната тилна област на ниво над тилната върга (признак, че падането е било с предварително ускорение). Контузия на сърцето било възможно да се получи и при тази фаза.

Експертите приели, че от медицинска и от техническа гледна точка,

травматичните увреждания на Д. и увредите по л.а. „Рено-Канго“ с рег. № *** добре отговаряли да са настъпили при едно и също събитие - ПТП с удар между тях.

Вещите заключили още, че травматичните увреждания на пешеходеца били причинени от действието на твърди тъпи предмети със значителна кинетична енергия и е възможно да са получени по механизма на блъскане на пешеходец от МПС. Разположението на уврежданията в три анатомични повърхности изключвало вероятността те да са били получени при еднократно падане от собствен ръст. Контузия на сърцето било възможно да се получи и при такова падане. Този механизъм би обяснил изолирана контузия на сърцето и евентуално счупване на едно и повече ребра по една линия. Насрещният анализ на комплекса от травматични изменения - счупване на ребра по две линии, разчленяване на лявата кръстно-хълбочна става, контузия на ляв бъбрек и мастната му капсула, ретроперитонеален хематом вляво (колекция кръв зад коремницата), обаче сочело на данни в полза на високоенергийна травма, каквато не е падане от собствен ръст, а автозлополука по механизма на блъскане на пешеходец от лек автомобил. Контузията на сърцето било увреждане, което осъществява медико - биологичния признак - разстройство на здравето, временно опасно за живота. В случая тази опасност била реализирала и била причина за смъртта. Смъртта на К.Т.Д.била неизбежна по причина на измененията в сърцето вследствие на контузията му.

Експертите са изследвали и механизма на настъпване на травматичните увреждания при пешеходеца Д. и наличието на пряка причинно - следствена връзка между тях и констатираната увреда по л.а. марка „Рено-Канго“ с рег. № ***. Даденото в тази връзка заключение напълно съвпадало със заключението на предходната комплексна автотехническа и съдебно-медицинска експертиза, в тази му част, при която са изследвани и двете възможни хипотези.

Назначената Химическа експертиза /л.52 том 3 ДП/ дала заключение, че по представените 2 бр. „люспи“, иззети от лаково покритие на преден капак, в област на вдлъбнатина на лек автомобил „Рено Канго“ с рег. № *** - обекти на експертизата, не се установени наличие па частици от метал, боя, стъкло, пластмаса и каучук.

В хода на досъдебното производство била назначена Комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза /л. 56-63 т.3 ДП/ относно свидетеля Р.Т.Д.. Изследвано е заявеното от този свидетел при повторния му разпит на 14.11.2017 г. /л.27-28 т.3 ДП/, около година и половина след разпита му пред съдия по настоящото дело, проведен на 27.05.2016 г., че вече не си спомня нищо за пътен инцидент, за който е разказал подробно преди това и за което като възможна причина изтъкнал падане с мотоциклет около 15 дни преди повторния му разпит, при което се наранил. Вещите лица заключават, че обективни данни за такова падане и нараняване няма - съпругата му не е установила такива наранявания, Д. не е потърсил медицинска помощ, не е представена и каквато и да е документация за травма на главата. Според експертите, ако се приеме, че Д. действително е имал черепно-мозъчна травма петнадесетина дни преди втория му разпит, би следвало да има наранявания и белези на понесена травма. В заключението е пояснено, че при най-леката степен на черепно - мозъчна травма - сътресение на мозъка има достатъчно обективни симптоми - замаяност, световъртеж, главоболие, гадене, повръщане и т.н., които в случая свидетелят не описва. Следващата по тежест е контузията на мозъка с или без мозъчен кръвоизлив. При нея състоянието е видимо увредено, има загуба на съзнание и множество други симптоми според локализацията на травмата. За нея е необходимо болнично лечение. След подобряване на състоянието (възстановяване на съзнанието) се наблюдавали три вида амнезия -ретроградна, която покрива определено време непосредствено преди травмата - часове, дни, и с времето преминава; конградна амнезия, която обхващала периода на самата травма - времето на безсъзнателно състояние; антероградна, която покрива период от време след като съзнанието вече е възстановено. И в трите случая липсва спомен за всички събития, тя не е избирателна, както се съобщава в случая и нарушава сериозно трудоспособността на болния. Ако мозъчната увреда е много тежка - смачкване и загиване на мозъчно вещество било възможно да не се постигне подобрене, но не само на амнестичните симптоми, а и на другите увредени функции.

В настоящия случай, според вещите лица, анализът на наличните материали показвало, че в биографията на Д. липсва информация за период, пред който той да е бил тежко болен, неспособен да изпълнява обичайните си дейности и ангажменти, и да е бил подлаган на лечение. Всичко това

показва, че съобщаваната от освидетелствания "амнезия" е симулативна (защитна) и е избран съзнателно механизъм за справяне с неприемлива или застрашаваща го в някакъв аспект ситуация. Извършеното подробно психологично изследване представяло Д. като личност с подчертано завишена самооценка, с относително добро ниво на комуникация. Същият се стремил да представи себе си в социално желателна, активна позиция. Демонстрирал висок стремеж към контрол - на поведенческо, когнитивно и емоционално ниво. По линия на поведенческите характеристики впечатление направило на експертите изразеното му защитно поведение. Вещите лица отбелязали, че защитните механизми са нормални психологични реакции, психични стратегии, чрез които се редуцират или избягват негативните състояния като конфликт, фрустрация, тревожност и стрес. Личността реагирала посредством незрели защитни механизми, за да съхрани психичното здраве.

С оглед установените индивидуално-психологични особености на личността на Д., експертите приели, че отричането е част от защитното поведение на освидетелствания. Повечето хора били мотивирани да редуцират евентуални негативни състояния чрез много разнообразни стратегии. Една такава стратегия било отричането като защитна реакция на личността. Стратегия, която ясно показвала, че освидетелстваният възприемал случващото се като нещо нередно или социално неприемливо, или евентуално подлежащо на санкция, което следвало да бъде скрито. В резултат на направените обсъждания, вещите лица дали заключение, че Р.Д. не се водел на психиатричен учет и не страдал от психично заболяване. Психичното му състояние по време на инцидента позволявало той да възприема правилно обстоятелствата и фактите, които имали значение за случая. Може да участва пълноценно в досъдебно и съдебно производство, да дава достоверни и истински свидетелски показания и да участва и в други процесуално-следствени действия. Същият е в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. Не било установено у Д. болестно състояние, което да е довело до липса на спомени, касаещи случая, или до невъзможност за тяхното възпроизвеждане. Мотивацията му да твърди, че не си спомня за конкретния случай е нормалнопсихологична и имала себезащитен характер.

От заключението на назначената в хода на досъдебното производство

Втора допълнителна комплексна съдебно-медицинска и авто-техническа експертиза /л.71-146 т.3 ДП/ се установило, че от техническа и медицинска гледна точка вдлъбнатината на преден капак на л.а. марка „Рено" модел „Канго" с рег. № *** отговаряла на това да е получена от удар с пешеходеца Д.. От техническа гледна точка увредата на автомобила е възможно да е настъпила и от отломки от пръснала се автомобилна пневматична гума. Според вещите лица е напълно възможно и припрокриване на евентуалната увреда от отломките от гумата с контактното място при удар на пешеходеца Д.. Увредата на лекия автомобил и травматичните увреждания на пешеходеца си съответствали и било възможно да са настъпили в следствие на удар между тях. В останалата си част заключението на тази експертиза било идентично с това на предходните комплексни автотехнически съдебно медицински експертизи.

Назначената Тройна съдебномедицинска експертиза дала заключение /л.43 и сл. т.4 ДП/, че личният лекар на К.Д. – д-р С.И. не е могъл в пълен обем да установи действителното здравословно състояние на пострадалия, който е прегледал на 22.10.2015 г. в 11:50 часа.

Вещите лица обясняват, че диагностично-лечебният процес започвал с анамнеза, което означавало събиране на данни относно оплакванията на пациента, причините за посещението при лекаря. При контакта между д-р И. и К.Д. на 22.10.2015 г. в 11.50 часа пострадалият бил съобщил, че бил блъснат от кола. Това лекарят бил документирал в раздел „анамнеза“ в амбулаторния лист, а го бил потвърдил и в показанията си пред разследващия орган. Диагностиката продължавала с клиничен преглед. Д-р И. твърдял, че бил извършил пълен преглед на пациента и не бил забелязал никакви видими травматични изменения. При изследването на трупа, обаче, са били установени охлузване в тилната област на главата със зацапване на косата с кръв, както и охлузване на десния глезен от вътрешната страна. При обстоен оглед, както твърдял д-р И., тези изменения не можело да бъдат пропуснати. Трите вещи лица обяснявали, че дълбоките кръвонасядания понякога изисквали време, за да станели видими на повърхността, което ги правело невидими веднага след травмата. В амбулаторния лист било записано, че лекарят бил провел т.нар. „проба сукусио реналис“, изразяваща се в леки удари в областта на пояса, отзад. Пациент с хематом в лявата поясна област,

масивно кръвонасядане на мастната капсула на левия бъбрек и разчленена лява кръстно-хълбочна става би реагирал на тази проба. От което следвало, че прегледът не бил доставил нужната информация.

Вещите лица заключили, че извън възможностите на личния лекар било да установи контузията на сърцето, което било и причината за по-късно настъпилата смърт на Д., тъй като тя на етапа на първоначалния преглед нямала клиничен израз.

Освен това счупените ребра, високоенергийната травма в лявата задна част на таза, както и травмите на левия долен крайник били съпроводени със силни болки. Това кореспондирало и с данните от свидетелите.

Вещите лица отговорили и на въпроса за наличието на „лекарска грешка“, дали в случай на оказана медицинска помощ от негова страна смъртният изход бил предотвратим, както и дали тази връзка имала „разкъсване“ на причинно-следствената връзка между ПТП и настъпилата смърт на К.Т.Д. За това експертите са обяснили, че личният лекар имал информация за блъснат пешеходец. Това била достатъчна индикация за по-задълбочено изследване на пострадалия. В такива случаи пациентът се транспортирал със специализиран транспорт до специализирана спешна структура, каквито били спешните отделения в болници с областен и междуобластен статут. Там се провеждали, както клинични прегледи, така и високотехнологични апаратни изследвания, консултации със специалисти. Според находката пациентът се хоспитализирал в съответната болнична структура и се провежда активно лечение.

Експертите решили, че в анализирания случай диагностиката била на ниско ниво. Данните за блъскане от автомобил били подценени, а прегледът бил неефективен. Състоянието на К.Д. било подценено. Пострадалият бил освободен за домашно лечение с мазило.

За втората част от въпроса (дали ако д-р И. е успял да установи уврежданията смъртният изход на Д. е бил предотвратим) вещите лица са счели, че д-р И. не можел по никакъв начин да установи контузията на сърцето. Можел да насочи пострадалия за гръдната травма и травмата на таза. С тези диагнози пациентът щял да попадне в гръдна хирургия или в ортопедия, където контузията на сърцето можела да бъде във вид на предположение. Вещите лица заключили, че предвид високата смъртност от

контузия на сърцето, с голяма степен на вероятност случаят щял да завърши със смъртен изход за Д., заради липсата на бързо и ефикасно лечение на този вид увреждания, защото тя протичала мало- или безсимптомно. Наблюдавало се понижаване на кръвното налягане и ритъмно-проводни нарушения, които не се повлиявали от медикаменти. Смъртният изход настъпвал най-често през третото денонощие от спиране на сърцето, което било обяснено подробно в предходните експертизи.

Така, вещите лица приели като краен извод, че следвало да се приеме, че неправилният диагностично-лечебен процес, който личният лекар бил провел, не било възможно да се обвърже с крайния резултат - смъртен изход. Поради естеството на травмата пострадалият е щял да завърши със смъртен изход независимо от действията или бездействията на лекаря или лекарите. Вероятността за избягване на смъртния изход била обвързана не с лечението, а с мащаба и разположението на увреждането на сърдечния мускул, засягането на проводната му система, като и от издържливостта на органа и организма като цяло. Вещите лица обяснили, че сама по себе си контузията на сърцето, като причина за смъртта, била осъществила медико-биологичния признак - разстройство на здравето, временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 НК.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка прокурорът е приел, че е налице недоказаност на обвинението спрямо обвиняемия С.Н., порадо което прекратил наказателното производство на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК.

Настоящият съд намира извода на прокурора за недоказаност на обвинението спрямо обвиняемия Н. за незаконосъобразен, необоснован, направен при неправилна и превратна оценка на събраните по делото многобройни доказателства в един изключително продължителен период от време. Следва да се подчертае, че още в края на 2018г. - началото на 2019год. предходното прекратително производството постановление на прокурора е преминало през инстанционен съдебен контрол, при което съдилищата са дали идентични указания относно приложението на закона.

Не е вярно, че по делото липсват доказателства Н. да е извършил престъплението, в което е обвинен. Налице е последователност, логичност и

взаимовръзка между отделните видове доказателствени източници и ангажираните способности за доказване, които налагат единствено възможния извод относно съпричастността към деянието на обвиняемото лице.

Преките свидетелски показания на свид.Д., който лично е видял извършителя на деянието в лицето на обв.Н., се покрепят от останалите доказателства – гласни, писмени и експертни. Обстоятелството, че свид.Д. решил да получи „амнезия“, защото неясно поради какви причини е питан за едни и същи факти, след като е бил разпитан и пред съдия, недвусмислено ясно е установено по експертен път като защитен механизъм и последващо предприето от него поведение. Твърдението за последваща липса на спомен по никакъв начин не елиминира предходните му показания, дадени в по-близък период от време спрямо деянието, които по правилта на НПК успешно могат да се използват и респективно кредитират. В същата насока се е произнесъл и предходния състав на съда.

Изложеното от свид.П.Д. /л.52 т.1 ДП/ относно споделеното ѝ от самия пострадад /впоследствие починал/, също са в подкрепа на този извод и в случая липсва основание да не се кредитират. От една страна показанията на починалия са станали недостъпни, а от друга не е медицински установено Д. да е била лишена от възможността да дава достоверни свидетелски показания. Същевременно факта, че Д. е видял блъскането на пострадалия от обвиняемия, производно е станал достояние и на други свидетели по делото. В този смисъл е разказаното от свид.К.Ф. /л.58 т.2 ДП/, който заявява, че „в прав текст“ Р.Д. му казал кой е блъснал дядо К.Д. - че това било С.Н.Н. по прякор „***а“. Същите обстоятелства се съобщават и от свид.Т.Д. на 28.10.2019г. /л.38-40 том 4 ДП/. И не на последно място – ако действително да се окаже впоследствие, че даден свидетел вече не може да свидетелства по определени причини - болест, отсъствие от страната, смърт, това не означава, че предходните му показания стават автоматично негодни. Напротив, същите могат успешно да се позват по реда на чл.281 от НПК. Прочее именно поради причини от подобен характер законодателят е създал разпоредбите на чл.222-223 и чл.279-281 от НПК. В случая обаче прави впечатление, че първият разпит на Д. е с дата 08.01.2015г. /л.67 т.1 ДП/, която е недостоверна, доколкото инкриминираното деяние е било извършено на 22.10.2015г. Пострадалият е бил прегледан от свид.И. на тази дата /вж. амбулаторен лист,

приложен на л.64 том 1 ДП/. В същия амбулаторен лист е посочено, че е бил бутнат от кола. Вероятно правилната дата от разпита на досъдебното производство на свид.Д. е била през 2016г., тъй като след това е проверен на 27.05.2016г. разпит пред съдия, който е и по-наситен с конкретика откъм съдържание /л.69-70 т.1 ДП/. Прочее в обжалваното прекратително постановление /стр.28 от същото/ прокурорът приема, че разпитът пред разследващия орган е бил извършен на 08.01.2016г. В този ред на мисли, няма никакво значение как свид.Д. е бил отведен, от кого, по чия инициатива или самостоятелно се е явил за разпит в полицейското управление и доводите за тези обстоятелства в постановлението са неоснователни.

В разпита пред съдия свид.Р.Д. посочва мястото, времето на деянието, настъпилото ПТП, участниците в него, поведението на всеки от тях, как пострадалият бил с кафяви дрехи и черен чадър, какво е било времето, че автомобилът, който го е блъснал бил пикап сив на цвят. Факти, напълно достоверни, защото са подкрепени съвкупно от всички останали доказателства по делото и проверени от експертните заключения, чиито изводи са описани по-горе и приети като възможни и от представителя на държавното обвинение.

Именно показанията на свид.Д. са ползвани от вещите лица при изготвянето на заключението на Допълнителната КСМЕАТЕ /л.61-121 л.72 от том 2 ДП/, наред с останалите доказателства към момента на изготвянето ѝ, като заключението ѝ е с доста по-категорични изводи от първоначалната КСМЕАТЕ.

Изследваното от вещите лица във Втората допълнителна КСМЕАТЕ в том 3 от дос.пр. за възможно припрокриване на евентуалната увреда от отломките от гумата с контактното място при удар на пешеходеца Д. по никакъв начин не елиминира възможността вдлъбнатината на колата да е била получена и при блъскането на пострадалия със същия автомобил. Следва да се посочи, че експертното заключение дава насоки и възможни отговори на налични по делото факти дали е възможно да са се случили по начин, по който има други данни по делото или сведение от лица, причастни към събитието, като по този начин служат за проверката им или за осигуряване на други доказателствени факти. Тук следва да се посочи, че версията на обвиняемия и неговите близки за наличие на инцидент с пръсната гума на

Тир остава абсолютно недоказана, за което се споделят аргументите в жалбата на пострадалите.

Несериозно е становището на прокурора, че показанията на свид.Д. страдали от непреодолими непълноти, които ги правели негодни за кредитиране.

На първо място по този начин прокурорът сам се оповава на непълно и незадоволително разследване, ръководено от самия него /че свидетелят не бил питан за определени обстоятелства/.

На следващо място, ноторно е, че всеки очевидец на дадено деяние, възприема същото съобразно собствените си субективни възможности. Няма как от това лице да се изисква като „на филмова лента“ да запечата случилото се пред него. Така той може дадени фрагменти от събитието да е видял и/или чул, а други не. И от този свидетел не може да се изисква да каже например кой с каква скорост точно се е движел, най-малкото защото понятията за скорост и разстояние са изключително субективни. Затова на помощ идват експертните познания, които обширно са анжажирани в настоящия казус.

Въз основа на съобщеното от свидетеля очевидец Р.Д. още в началото на разследването са изготвени и автотехническите експертизи, които не си противоречат и с последващите такива и които напълно допускат възможността ПТП да е настъпило вследствие описаното от този свидетел, въз основа на съответните научни изчисления, наранявания на пострадалия и наличната побитост върху автомобила на обвиняемия, на който в момента на деянието е качил ударения пострадал, откарал го е при личния си лекар и после отвел у дома му. Сетне, пред съпругата си П.Д. -К.Д. посочил обвиняемият Н. именно като човекът, управлявал автомобила, който го е блъснал и който после го е отвел за преглед при доктор – свидетеля С.И.. На следващо място твърденията на свидетелката Д. кореспондират с показанията на свидетеля И., който също сочи обвиняемия Н. за човек, който е бил заедно с пострадалия Д. в кабинета му за преглед, това се потвърждава и от самия обвиняем. За факта, че Н. е отвел баща му за преглед свидетелства и синът на пострадалия – свид.Т.Д., пред който сам обвиняемият е разказал, как е възприел падането на баща му, завел го при д-р С.И., после му купил лекарства и го довел в дома при съпругата му П.Д.. Това било разбрано и от внука К.Д. от неговата баба П., съпруга на починалия, включително и кой е

блъснал дядо му.

Заявеното от посочените свидетели относно хронологията на събитията преди, по време и след инкриминираното ПТП се потвърждава изцяло от заключенията на назначените по делото съдебно – медицинска /СМЕ/ и комплексни съдебно – медицински и автотехнически експертизи /КСМАТЕ/, защото те установяват, че височината на констатираната вдлъбнатина по предния капак на л.а. “Рено Канго“ съвпада с височината на травмата по таза на пострадалия Д.; увредата по лекия автомобил и травматичните увреждания на пострадалия отговарят да са настъпили вследствие на събитие, настъпило помежду им; увредата на преден капак на л.а. “Рено Канго“ е вследствие на контакт /удар или притискане/ от или в тяло или предмет и отговаря да е получена при ПТП с контакт с пешеходеца К.Д.; установените травматични увреждания на пострадалия са причинени от действието на твърди тъпи предмети и е възможно да са получени по механизма на блъскане на пешеходец от МПС; смъртта е била неизбежна по причина и последица от измененията на сърцето вследствие на претърпяната контузия на сърцето; травмите на Д. добре отговарят да са вследствие на ПТП, поради това че са от различни страни на тялото, т.е. в три отделни анатомични области, а не по една линия, както биха се получили при падане от собствен ръст. Установена е и скоростта на движение на участниците в ПТП - скоростта на автомобила е била 22 км./ч., а на пешеходеца – 4,18 км./ч.; ударът е бил предотвратим – водачът на автомобила е имал възможност да спре и да възприеме своевременно пешеходеца, което в случая не е сторил.

Не се споделя становището, че действията на обвиняемия Н. след инцидента не сочели на неговата съпричастност към инкриминираното деяние, а са проява на „една нормална човешка и житейска постъпка“ и че тогава бил кандидат за общински съветник. Напротив, именно признатите от самия обвиняем собствени действия – качването на пострадалия в автомобила му, откарването му за преглед при лекар, познат на обвиняемия, а не в болнично заведение, закупуването на предписаните му лекарства, докарването до дома му, вкл. и до настаняването му на леглото, преценени съвкупно с описаните по-горе установени безспорно факти, водят на единствения логичен, житейски и правен извод, че обвиняемият С.Н. е

авторът на инкриминираното деяние, а преценката на представителя на държавното обвинение за недоказаност на деянието се явява незаконосъобразна. Нещо повече, след като към момента на прегледа е било ясно, че К.Д. е претърпял ПТП и е бил придружен от обвиняемия, като в амбулаторния лист е посочено, че е бил бутнат от кола, е следвало да бъде отведен в болнично заведение, а не при общопрактикуващ лекар, и то личен такъв на обвиняемия.

Следва да се посочи, че горните изводи на съда са израз на проведения в настоящото производство съдебен контрол, в който съдът е длъжен да изложи становището си по правилността на постановеното прекратяване на наказателното производство, без да се меси във вътрешното убеждение на прокурора, но явно в случая последното според настоящия съд не почива на доказателствата по делото и се явява необосновано. Съгласно генералната цел на наказателния процес и основните принципи, формулирани в чл. 1, чл. 10, чл. 11, чл. 13 и чл. 14 от НПК, за постигането и спазването им задължение имат както съдът, така и прокурорът.

На следващо място, настоящият съд констатира, че събраните до момента доказателства са пълни и достатъчни, както и че са били изпълнени указанията, дадени от предходния състав на ПдОС по ЧНД № 1924/2018г., потвърдено от ПдАС по ВЧНД № 648/2018г. /том 3 ДП/. Същевременно с напредване на времето, след близо 7 години разследване е невъзможно снабдяване на делото с надеждни доказателствени факти. За това говори и събраната доказателствена маса в последните три години.

Така, прави впечатление, че досъдебното производство е било многократно спирано за разпити на свидетели, които вече са били разпитани в много по-близък период от време спрямо инкриминирания момент. Свид.С.И. е бил неколккратно разпитван за обстоятелства, които са били изяснени, като последно вече е отказал да дава показания /вж. удостоверение на л.46 том 5 ДП/.

Не може да се подмине и фактът, че след като свид.Д. е отказал да дава показания, за което е установено, че симулира липса на спомен, на 29.05.2019г. свидетелствал отново, като е заявил частични бегли спомени за случилото се и потвърдил заявеното от него по-рано /л.36 том 4 ДП/. Неясно поради какви причини за пореден път този свидетел е разпитан отново след

година и половина, след като е бил обявяван за издирване. По този начин, на 10.11.2020г. /л.95 том 4 ДП/ ответно на издевателстването спрямо него да свидетелства многократно за едни и същи обстоятелства, отново заявил, че нищо не си спомня.

Прочее именно последните два разпита – единият с частичен спомен, а другият с пълна липса на спомен, потвърждават приетото от експертите съобщавана от освидетелствания Д. "амнезия" като симулативна (защитна) с избран съзнателно механизъм за справяне с неприемлива или застрашаваща го в някакъв аспект ситуация. Удивление буди и причината за поредния му разпит „да заяви кои свои показания поддържа“, при все, че твърдението за липса на спомен априори изключва възможността свидетелят да потвърди кои показания поддържа, защото след като не си спомня, такава преценка не може да направи. Разследващите органи тук отново са подминали и изначалната липса на необходимост от преразпит на този свидетел, защото той никога не е излагал противоречиви факти по случая, за да се изяснява кои от тях са евентуално лъжливи.

Недопустимо е била назначена СМЕ, изготвена от в.л. Е.Б. /л.19-20 от том 5 ДП/ със задача да отговаря на правни въпроси, свързани с изложените обстоятелства от свидетел и тяхната оценка за достоверност /в този смисъл Р 195-2005-II НО ВКС/. Др Б., който е участвал във всички съдебно-медицински и комплексни експертизи по това дело е потвърдил, че направените изводи по предходните експертизи по този казус са аргументирани с факти и обстоятелства, без да са използвани субективни критерии. Тук следва да се направи и забележката, че в потвърдителното определение на ПдАС по ВЧНД № 648/2018г. указанията на ПдОС за изследване на въпросите за евентуално допусната лекарска грешка от страна на Д-р С.И. са били отхвърлени от въззивния съд, но органите на досъдебното производство са решили разследване да проведат и в тази насока.

От всичко изложеното по-горе, следва изводът, че делото е изяснено и не се налага извършването на доразследване. Прочее извършването на такова с методите и темповете на досъдебното производство, което е обективен факт до момента, явно ще доведе до изтичане на давностните срокове. Установеното незаконосъобразно и необосновано постановление на

прокурора за частично прекратяване на настоящото наказателно производство по отношение съпричастността на обвиняемия С.Н.Н към деянието следва да бъде отменено. Делото следва да бъде върнато на ОП Пловдив за правилно приложение на закона, както визира нормата на чл.243 ал. 6 т. 3 от НПК.

Ето защо и на посоченото основание, Окръжен съд – Пловдив,

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ постановление на прокурор при Окръжна прокуратура гр.Пловдив от 21.02.2022г., с което е прекратено на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 от НПК частично наказателното производство по досъдебно производство № 253/2015г. по описа на РУ на МВР гр.Хисар, водено срещу обвиняемия С.Н.Н за престъпление по чл.343, ал.3, предл. 6 и предл. последно, б.“б“, предл. 1 вр. ал.1, б.“в“ вр. чл.342, ал.1, предл. 3 от НК.

ВРЪЩА делото на Окръжна прокуратура гр.Пловдив за правилното приложение на закона.

Определението подлежи на обжалване и протест в 7-дневен срок от получаване на съобщението пред Апелативен съд – Пловдив.

Да се уведомят за изготвянето му жалбоподателите, повереника им, обвиняемия, защитника му и ОП Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____